

DE STER

No. 9 SEPTEMBER 1964

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

EDAM

Kwakelburg

64e JAARGANG

Nr 9

INHOUD:

Blz.

Onze Profeet spreekt	263
Conferentiesprokkels	265
De vensteren des hemels	270
Mormonen in opmars	273
Het Priesterschap en de Huisonderwijzer .	276
Een mijlpaal	278
De vraag van de maand	280
Nieuws uit de Hollandse Ring	283
Achab en Jezebel	285
Zonnehoeck	287
Gebeurtenissen in de Zending	290

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54 Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR, f 5,— PER JAAR

GIRONUMMER 240615 - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

ONZE PROFEET SPREEKT**Een les in geloof**

door President David O. McKay

De eerste les in geloof in God als onze Vader werd mij geleerd toen ik in mijn vroege kindsheid in gebed neerknielde aan mijn moeders knie. Zij vertelde mij dat onze Vader in de hemel het gebed van een kleine jongen even geredelijk en gewillig hoort en verhoort als ouders een verzoek van hun kind inwilligen. Ik geloofde blindelings wat zij zeide, en in mijn gebed vroeg ik de Heer om zegeningen zoals ik mijn aardse vader om een gunst zou vragen. Ik wist niets af van het abstracte beginsel van geloof, toch had ik een oprecht en blijvend geloof dat God gebeden hoort en beantwoordt. Wanneer ik ziek was aanvaardde ik de zalving als een absolute genezing. Toen Bisschop Francis A. Hammond bijvoorbeeld, mij zalfde tijdens een ernstige aanval van kroep, kreeg ik onmiddellijk verlichting. Ik herinner mij nog duidelijk de grote zekerheid die mij vervulde toen Bisschop Hammond mij zegende en zijn woorden tegen de pijn richtte. Ik dacht niet anders dan dat ik beter zou zijn en vanaf dat ogenblik was ik dat ook.

Het was met precies hetzelfde geloof dat ik de Heer op een avond in gebed zocht, toen ik van een intense angst had te lijden, gevolg

van een overspannen verbeelding. In die tijd, wanneer vader niet thuis was, keek moeder, voordat zij te ruste ging, altijd onder het bed om te zien of er geen rovers of andere indringers waren.

Ik begon de aanwezigheid van rovers bijna als een werkelijkheid te vrezen, en het zou mij geen enkele avond verbaasd hebben als zij een of twee rovers onder het bed of in een kast verscholen zag. Vaak, nadat de lichten gedoofd waren, kon ik in mijn verbeelding voetstappen langs het raam horen sluipen, en niet alleen dat ik dan rovers hoorde, ik droomde er ook van.

Op zekere nacht, ik was tussen zes en zeven jaar oud, droomde ik dat twee rovers mamma en de baby aanvielen, en toen ik probeerde alarm te slaan, schoot een van hen mij in de rug. Van die nachtmerrie herinner ik mij vandaag nog ieder detail. Deze en andere ondervindingen maakten sommige nachten bijna ondragelijk voor mij. Mijn fantastische denkbeelden over de waarschijnlijkheid dat ons kwaad zou worden aangedaan terwijl moeder en de kleinen vaders bescherming moesten missen, tyranniseerden mijn kinderlijk verstand en brachten een spanning in mij te

weeg die moeilijk te verdragen was. Toen ik ouder was geworden, was ik mijn ouders dankbaar dat zij met zorg mijn boeken hadden gekozen en dat ik op die leeftijd de goedkope sensatieverhalen niet kende. Er heeft eens iemand gezegd: „velen hebben geen gelukkiger ogenblikken dan die welke zij in de eenzaamheid doorbrengen, overgegeven aan hun eigen verbeeldingskracht”, maar voor mij werden die slapeloze, eenzame momenten in het donker de ellendigste in mijn jonge leven.

In die bijzondere nacht, die ik zo juist noemde, ontwaakte ik door een of andere oorzaak en weldra verbeelde ik mij voetstappen bij het raam te horen. In mijn verbeelding volgde ik de indringer rond het huis tot aan de deur van de eetkamer. Weldra was ik er zeker van dat hij in huis was. Ik moet wel erg bang zijn geweest, want ik ademde zwaar en het scheen mij toe dat ik mijn hart kon horen kloppen.

In andere nachten kreeg ik in zekere mate dezelfde angst; later vertelden mijn ouders dat het verbeelding was. Deze nacht kwam de gedachte bij mij op dat als het verbeelding was, ik die te boven moest komen, en als het werkelijkheid was, wij zeker bescherming nodig hadden.

Gedachtig aan moeders lessen en gevolg gevend aan de natuurlijke aandrang van mijn ziel, zocht ik de Heer in gebed. Voor mij was er maar één manier om te bidden en dat was nederknielen aan de rand van mijn bed. Het was geen kleinigheid in het donker uit bed te

komen en neer te knielen, maar ik deed het en bad als nooit tevoren om Gods troost en bescherming. Juist toen ik „Amen” zei, hoorde ik een stem zo duidelijk als ik ooit in mijn leven een stem gehoord heb, tot mij zeggen: „Wees niet bang, er zal je niets overkomen”. Onmiddellijk liet alle vrees van mij af. Ik voelde mij meteen op mijn gemak en kroop in mijn bed terug en sliep rustig in.

Ik was er zeker van dat ik de stem van de Heer had gehoord die een ernstige smeekbede van een van Zijn kinderen in nood had beantwoord, en die zekerheid heb ik nu nog.

Wanneer later die kinderlijke vrees terugkwam, herinnerde ik mij direct dat bemoedigende ogenblik en hoorde ik weer de woorden: „Wees niet bang, er zal je niets overkomen”. Na korte tijd maakte de ingebeelde angst voor deze goddelijke verzekering plaats.

Aldus ondervond ik dat wat mijn ouders hadden geleerd, waar was, dat mijn Vader in de hemel het oprechte gebed van een kleine jongen even geredelijk hoort en beantwoordt als zijn ouders hem een verzoek zouden inwilligen, waarbij de enige voorwaarde geldt dat het voor het kind goed moet wezen. In dit geval bleek het een troost in mijn gehele leven voor mij te zijn en een absolute zekerheid van de waarachtigheid van Christus' woorden, die ik later las: „Wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, wat goed is, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven (Zie 3 Nephi 18: 20).

CONFERENTIESPROKKELS

(Gedeelten uit toespraken, gehouden tijdens de grote 134ste jaarlijkse Conferentie in de Tabernakel te Salt Lake City).

HET KONINKRIJK GODS

„..... Toen Jezus deze woorden sprak: „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt” (Joh. 17 : 3), uitte Hij een waarheid, die tegelijk diep en eeuwig was.

Maar waarheid moet worden gezocht, begrepen en nageleefd, anders is zij nutteloos. Zij dringt zich niet op; zij moet worden ontdekt. Zij wacht om te worden behandeld met intelligentie en wijs oordeel, doch eenmaal ontdekt en aangewend, plaatst zij ons op de weg die naar God leidt - om een leven te genieten, hetwelk aan dat van God gelijk is en dat is het eeuwige leven. Wanneer waarheid in haar volle omvang wordt geweten, maakt zij ons meer aan God gelijk, want God weet en begrijpt alles. Deze gezegende toestand wenst God voor al zijn kinderen, want Hij heeft gezegd: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen”. (Mozes 1 : 39).

Welnu, waarheen zullen wij gaan om de waarheid te ontdekken, opdat zij ons, wanneer toegepast, het eeuwige leven zal geven? Zullen wij naar de universiteiten gaan, naar de laboratoria van de geleerden, de kunststudio's of moeten wij ons tot de vergaderplaatsen wenden waar men zich met bo-

vennatuurkundige bespiegelingen bezig houdt? Was het van dergelijke instellingen dat Jezus zijn wijsheid betreffende het sterfelijk leven verwierf en zijn begrip van het eeuwige leven? Zeker niet! Ofschoon Hij de belangstelling voor deze dingen niet veroordeelde, maakte Hij er nooit gebruik van. Hij heeft ze zelfs nooit voor het eeuwige leven genoemd, maar wel verwees Hij vaak naar het koninkrijk Gods als de schatkamer van die waarheden, welke de mensen vrijmaken en ons in aanraking brengen met de belangrijke dingen van Zijn koninkrijk.

Jezus verklaarde: „En (gij) zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrijmaken”. (Joh. 8 : 32) Bedoelde Hij nu de wijsbegeerte of de wetenschappelijke theorieën die door de mens worden verkondigd? Natuurlijk was Hij niet tegen waarheid gekant, uit welke bron die ook mocht komen, maar zijn bron van waarheid was goddelijk en die behoort tot het koninkrijk

Gods. Dit is ongetwijfeld de reden waarom Hij zo ernstig vermaande: „Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid en al deze dingen zullen u toegeworpen worden”. (Matth. 6 : 33).

De Meester hecht grote betekenis aan „het Koninkrijk Gods”. En terecht. Was Hij het niet die het vestigde, met zijn goddelijk karakter, hier onder de mensen, voor hun welzijn, voor hun verheerlijking en verhoging? Natuurlijk wist Hij hoe vruchteloos de instellingen der mensen zijn, vergeleken bij dat goddelijk instituut, het Koninkrijk

Gods, als middel om de mensheid tenslotte tot volmaking te brengen. Wanneer wij de vier Evangeliën lezen, treft het ons hoe talrijk de verwijzingen van Jezus zijn naar het Koninkrijk Gods. Het was nooit uit zijn gedachten. Het was zijn voortdurende zorg dat God's kinderen het zouden kennen en zijn betekenis begrijpen. Ook nu is Hij juist zo bezorgd dat zijn discipelen en alle anderen overal het in deze laatste bedeling van de Volheid der tijden zullen kennen en begrijpen.

Delbert L. Stapley,
van de Raad der Twaalven.

OPENBARING

„... Het gebed is het middel waarmede de mens gemeenschap heeft met God. Openbaring is het middel waarmede God gemeenschap heeft met de mens. Openbaring is voor het begrijpen van het evangelie van Jezus Christus onontbeerlijk.

De aard van het evangelie is juist zodanig dat zonder de actieve en voortdurende werkzaamheid van het beginsel van openbaring, het niet kan worden begrepen, noch kan worden verkregen.

Het evangelie heeft te maken met alle waarheid . . . „kennis van de dingen zoals zij zijn en zoals zij waren en zoals zij zullen worden” (L. & V. 92 : 24.) Zodanige waarheid kan door de gewone leerprocessen van de mensen niet worden verkregen. Zijn zintuigelijke vermogens zijn alleen op de dingen van deze aarde berekend en daaraan aangepast. Zonder openbaring

is het intellect van de mens volslagen ontoereikend om de grondwaarheden van het evangelie te ontdekken. Paulus sprak hierover tot de Corinthiërs, toen hij zeide: „... Mijn rede en mijn prediking was niet in bewegelijke woorden der menselijke wijsheid, maar in betoning des geestes en der kracht; opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid der mensen, maar in de kracht Gods. Want wie van de mensen weet, hetgeen des mensen is, dan de geest des mensen, die in hem is? Alzo weet ook niemand,

hetgeen Gods is dan de Geest Gods." (1 Cor. 2 : 4, 5, 11.)

Het beginsel van openbaring is de sleutel die het verstand en de geest van de mens opent, zodat hij het evangelie kan begrijpen. Een andere sleutel voor zulke kennis is er niet. Denkers hebben gefilosofeerd, dichters hebben gedroomd en geleerden geëxperimenteerd, maar God alleen spreekt met zekere kennis van alle waarheid.

Enige jaren geleden luisterde ik naar een spreker die een lange en wijldopige redevoering hield en tot de conclusie kwam dat zo iets als kennis van het dienen van God

niet bestond. Van zijn standpunt bekeken had hij gelijk. Hij had die kennis niet en kon die ook niet krijgen, want hij had openbaring uitgeschakeld. Ik getuig echter tot u, dat door de macht van God de eeuwige waarheden waarover het evangelie spreekt, in het verleden aan de mensen werden gegeven, dat zij thans worden medegedeeld en in de toekomst voortdurend uit de hemel naar de mensen door openbaring zullen worden overgebracht"

Marion G. Romney,
van de Raad der Twaalven.

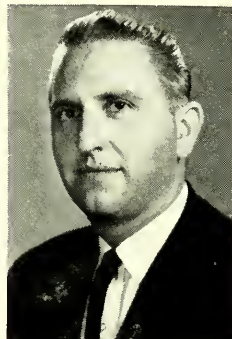
KOMT TOT MIJ

"Vertrouw op den Heere met uw ganse hart en steun op uw verstand niet. Ken Hem in al uw wegen en Hij zal uw paden recht maken". (Spreuken 3 : 5-6.) Zo sprak de wijze Salomo, de zoon van David, koning van Israël. Jacob, de broeder van Nephi, zeide: „. . . Ziet op tot God met vast gemoed en bidt tot Hem met buitengewoon geloof. . . ." (Jacob 3 : 1.)

In een openbaring aan de Profeet Joseph Smith zeide de Heer: „Blikt tot Mij op bij iedere gedachte; twijfelt niet, vreest niet." (L. & V. 6 : 36.)

Deze goddelijk geïnspireerde raad bereikt ons in deze dagen als kristalhelder water dat een dorstige aarde drenkt.

Wij leven in een moeilijke tijd. De wachtkamers van de doktoren zijn vol mensen in het gehele land, die met emotionele problemen of li-

chamelijke ziekten te kampen hebben. De scheidingsgerechtshoven hebben het druk vanwege de mensen met hun onopgeloste problemen. In de industrie werken comité's uren lang in hun pogen de werknemers met de oplossing van hun moeilijkheden te helpen. Een van de leden van zo'n comité zette op zekere dag een bordje op zijn schrijftafel met de woorden: „Heeft U het al eens met het gebed geprobeerd?" Een vooraanstaand Amerikaans rechter werd eens ge-

vraagd wat wij als burgers van de landen van de wereld konden doen om de misdaad en de ongehoorzaamheid aan de wet te vermindere en vrede en tevredenheid in ons leven en onder de naties te brengen.

Hij antwoordde voorzichtig: „Ik zou een terugkeer willen voorstellen tot de ouderwetse gewoonte van het gezinsgebed.”

Zijn wij als volk niet dankbaar dat voor ons het gezinsgebed niet uit de mode is? In de gehele wereld is er geen schoner aanblik dan een gezin, welks leden tezamen bidden. Het dikwijls herhaalde gezegde: „Het gezin dat samen bidt, blijft samen”, blijft altijd waar. De Heer gebood dat wij gezinsgebed moesten hebben. Hij zeide: „Bidt in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend” (3 Nephi 28 : 21). „Ik ben er zeker van dat het gezinsgebed voor een jonge Heilige der Laatste Dagen aanleiding is geweest tot het schrijven van haar brief. De leerlingen van haar school was gevraagd een brief te schrijven aan een groot man van hun keuze. Velen richtten hun brief aan Mickey Mantle, de New- Yorkse baseball ster; aan John Glenn, Amerika’s eerste astronaut; de President van de Verenigde Staten en andere beroemdheden. Deze jonge dame echter zond haar brief aan haar vader en daarin schreef zij: „Ik heb besloten deze brief aan U te sturen, vader, omdat U de grootste man bent die ik ooit heb gekend. Het overstelpende verlangen van mijn hart is dat ik zo mag leven dat ik

eenmaal het voorrecht zal hebben bij U en moeder en de andere leden van het gezin in het celestiale koninkrijk te zijn”. Die vader heeft nooit een dierbaarder brief ontvangen.

Wanneer wij ons gezinsgebed en ons persoonlijk gebed tot God opzenden, laat ons dat dan doen met geloof en vertouwen in Hem. Als een van ons traag is geweest om naar de raad om steeds te bidden, te luisteren, dan is voor deze geen lieflijker ogenblik om te beginnen dan nu. William Cooper zeide eens: „Satan siddert wanneer hij de zwakste Heilige op zijn knieën ziet. „Zij die denken dat gebed een teken van zwakheid is, moeten bedenken dat een mens nooit groter is dan wanneer hij op zijn knieën ligt „Waar wij ook zijn, onze Hemelse Vader kan het gebed, in geloof opgezonden, horen en beantwoorden. Dat is in ’t bijzonder zo in de zendingvelden van de wereld. Toen ik nog, onder directie van President McKay, over de Canadese zending presideerde, hadden Zuster Monson en ik het voorrecht te dienen met de fijnste jonge mannen en vrouwen van de gehele wereld: uw zoons- en dochters-zendingen. Hun leven was werkelijk een voorbeeld van geloof en gebed. Op zekere dag kwam een pas aangesteld zendeling bij mij op kantoor. Hij was opgewekt, sterk en vol enthousiasme en verlangen te dienen, gelukkig en dankbaar dat hij een zendeling was. Ik zeide tot hem: „Elder, ik veronderstel dat uw vader en moeder u van ganser harte in uw roeping zullen ondersteunen”. Zijn gelaat betrok en hij

zeide: „Niet helemaal. Ziet U President, mijn vader is geen lid van de Kerk. Hij gelooft niet zoals wij geloven en daarom kan hij de belangrijkheid van mijn opdracht niet ten volle waarderen”. Zonder aarzelen en niet uit mijzelf zeide ik tot hem: „Elder, als U eerlijk en ijverig God zult dienen in het verkondigen van Zijn boodschap, zal uw vader tot de Kerk toetreden voordat uw zending ten einde is”. Hij greep mijn hand als in een bankschroef en de tranen rolden over zijn wangen toen hij zeide: „Te zien dat mijn vader de waarheid aanneemt, zou de grootste zegen zijn, die ik ooit kon ontvangen”. Deze jonge man zat niet met de handen in de schoot, hopende en verlangende dat de belofte zou worden vervuld; maar hij volgde het voorbeeld van Abraham Lincoln, van wie gezegd wordt: „Wanneer hij bad, bad hij alsof alles van God afhing en daarna werkte hij alsof alles van hem afhing.” Bij iedere zendingsconferentie zocht ik hem voor de aanvang op en vroeg dan: „Elder, hoe staat het met je vader?” Zijn antwoord was dan onveranderlijk: „Geen vooruitgang, President, maar ik weet dat God de belofte zal nakomen, die Hij door U, mijn zendingspresident, aan mij heeft gedaan”.

De dagen werden weken en de weken maanden, maar eindelijk, twee weken voordat wij zelf het zendingsveld zouden verlaten om naar huis terug te keren, ontving ik een brief van de vader van deze zending. Ik zal hem u voorlezen.

Waarde Broeder Monson:

Ik wil u van harte danken, voor de goede zorg aan mijn zoon besteed, die onlangs een zending in Canada volbracht. Hij is ons een inspiratie geweest. Toen mijn zoon op zijn zending ging, was hem beloofd dat ik, vóór zijn terugkomst, een lid van de Kerk zou zijn; deze belofte werd, geloof ik, door U, die ik niet ken, mijn zoon gedaan.

Ik ben blij u te kunnen zeggen dat ik een week vóór het einde van zijn zending werd gedoopt en dat ik nu atletiekleider in de O.O.V. ben en een klas kreeg toegewezen. Mijn zoon is nu op de BYU (Brigham Young Universiteit -Vert) en zijn jongste broer is nu ook in de Kerk gedoopt en bevestigd.

Laat mij u nogmaals mogen bedanken voor al de goedheid en liefde mijn zoon betoond door zijn broeders en zusters in het zendingsveld gedurende deze laatste twee jaren”. Met vriendelijke groet, een dankbare vader.

Thomas S. Monson,
van de Raad der Twaalven.

Degenen die hun tijd het slechtst gebruiken, klagen er het meest over dat hij zo gauw voorbij gaat.

Jean de la Bruyère.

DE VENSTEREN DES HEMELS

Ik heb ze gezien, de Vensteren des Hemels, voor de tweede maal en toen vond ik ze nog schoner dan de eerste keer.

Vensters zijn in ons dagelijks leven onmisbaar; wat is een huis zonder vensters? Zij zijn in ons sterfelijk bestaan eenvoudig niet weg te denken.

De weldaad van een venster is tweeledig: het verleent doortocht aan het zonlicht zodat wij de dingen in onze kamer kunnen waarnemen, waardoor ons huis bewoonbaar wordt; en het venster verleent bovendien uitzicht op de omgeving van ons huis. Zulk een lichtdoorlatend medium is inderdaad onmisbaar, doch zoals het met veel dingen in ons aardse leven is: de mogelijkheden zijn begrensd èn wat het licht, èn wat het uitzicht betreft. Wordt dat niet vaak ont-nomen, alhans belemmerd door gebouwen, bossen of dijken? Zelfs al was dat niet zo: verder dan de horizon kunnen wij met het lichamelijk oog niet zien.

Doch hoe staat het daarmee, wanneer ons een blik door een hemels venster wordt gegund?

Toen ik de film voor de tweede maal had gezien, vond ik hem tref-fender en indrukwekkender dan de eerste keer. Het is er mee als met het zien van een machtig schilder-stuk, je ziet de tweede keer details

die je eerst ontgingen. In 't kort is dit de geschiedenis:

Het was in het voorjaar van 1899 dat het zuidelijk deel van Utah door een felle en langdurige droog-te werd geteisterd, de ergste van de laatste vijf en dertig jaar. Het vee stierf van dorst op het land en de toppen van de bergen, die anders om deze tijd nog met sneeuw be-dekt waren, konden nu hun witte kleed niet langer vasthouden en moesten het de zonnestrallen prijs-geven.

Een noodkreet gaat naar Salt Lake City en bereikt het oor van de Profet, de 85-jarige President der Kerk, Lorenzo Snow. Deze krijgt de goddelijke opdracht, ondanks zijn hoge leeftijd, op reis te gaan naar St. George, in het zuiden van Utah, doch met welk doel weet hij (nog) niet. Hij neemt zijn vrouw en zoon en enige van de Algemene Autoriteiten mee op zijn reis, of-schoon deze laatste node op hun plaats gemist kunnen worden om de zaken van de Kerk te behartigen, die wegens de zware schulden-last die er op drukt, er zeer slecht voor staan.

De reis is lang, zwaar en voor de hoogbejaarde profet zeer vermoeiend, vooral omdat de spoor-lijn halverwege ophoudt en de reis met paard en wagen over stoffige, rotsachtige en hobbelige wegen

moet worden voortgezet. De gestorven en zieltogende runderen die zij onderweg zien zijn de getuigen van de verschrikkelijke gevolgen van deze aanhoudende droogte. Laat in de avond komt het gezelschap in St. George aan. Na een korte rusttijd wordt in de Tabernakel een conferentie gehouden, waar President Snow het woord voert. Als hij begint te spreken weet hij nog steeds niet waarom hij naar St. George werd gezonden. Doch plotseling, midden in zijn toespraak, zwijgt hij, heft het hoofd een weinig op en staart enige ogenblikken, aandachtig luisterend en met een van vreugde stralend gelaat, voor zich uit. Nu weet de Profeet waarom hij daar moet zijn. Het volk is tekort geschoten in het betalen der tienden. President Snow slaat de Bijbel open en leest voor: „Zal een mens God beroven? Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin beroven wij U? In de tienden en het hefoffer. Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het ganse volk. Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen. En Ik zal om uwentwil den opeter schelden, dat hij u de vrucht des lands niet verderve; en de wijnstok op het veld zal u geen misdacht voortbrengen, zegt de Heere der heirscharen.” (Maleachi 3 : 8 t/m 11).

„Weest trouw en eerlijk in het onderhouden van de goddelijke wet

der tienden”, zo is de strekking van de woorden die President Snow dan spreekt. „Ga nu en plant uw gewassen en ik beloof u dat gij nog dit seizoen een overvloedige oogst zult hebben”.

En de Heiligen doen als hij heeft gezegd, maar de regen blijft uit; iedere morgen verschijnt de zon boven de kim aan een strakblauwe, staalharde hemel. Het is 21 juni, de zomer is begonnen en nog steeds geen regen. Mens en dier zijn het einde van hun krachten nabij. De bejaarde profeet, dit vernomen hebbende, knielt naast zijn bed neer en smeekt God om ontferming over Zijn kinderen in nood, ginds in het zuidelijk deel van Utah, waar het vruchtbare land in een woestijn dreigt te veranderen. Het gewas, met zo veel zorg en moeite gepland en met de uiterste voorzichtigheid met de snel slinkende en schaarse voorraad water besproeid en in leven gehouden, dreigt thans geheel verloren te gaan. Weer zijn enige stuks vee van dorst omgekomen; er is geen water genoeg om alle vee en plant te drenken; hongersnood dreigt.

God heeft Zijn kinderen tot het uiterste beproefd; verder dan dat gaat Hij niet. Er is geschreid, gebeden, er is angst en vrees voor de toekomst geweest, maar zij hebben volhard in hun vertrouwen op het woord van de Profeet: „Weest getrouw in het onderhouden van de goddelijke wet der tienden”!

(Want de ongehoorzaamheid daaraan was de oorzaak van hun lijdens) en nog *dit* seizoen zult ge een overvloedige oogst hebben”, Welnu, zij *zijn* vrouw en eerlijk ge-

weest, zij *hebben* hun geloof in het woord des Heren, door Zijn Profeet gesproken, getoond en dat moest eerst geschied zijn voordat Hij Zijn zegen in de letterlijkste zin van het woord kon afgieten op Zijn hulpeloze kinderen.

Aan de horizon vertoont zich een donkere vlek die zich uitbreidt over het zwerk; het wordt een grote wolk die de verzengende zonnestralen onderschept; schemerduister treedt in. Een felle bliksem-schicht, een donderslag volgt die door de bergen meervoudig wordt weerkaatst, water, zegenrijk, levenscheppend water valt in stromen uit de hemel neer. Twee mensen snellen naar buiten, laten zich doornat regenen, knielen dankend in de modder neer; die zien zij niet, die deert hen niet; zij zijn alleen maar dankbaar. God heeft Zijn woord gehouden, voor de zoveelste maal heeft Hij dat weer getoond. „Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte. (L. & V. 82 : 10).

Dat is de wijze des Heren: eerst zult ge Mij tonen dat het u ernst is met het verbond dat ge aan het watergraf met Mij sloot; op Mijn woord kunt ge vertrouwen, doch doe eerst wat Ik van u verlang; dan pas kan ik U zegenen. Bij Hem is het nimmer zo als het soms onder de mensen gebeurt en in deze tijd zelfs herhaaldelijk voorkomt: „Ziehier de gunst die ik u verleen, doe daarom hetgeen ik van u verlang.”

Onze Meester weet het beter: Hij beproeft ons, vaak tot het uiterste,

en wij, die beproeving doorstaan hebbende, zijn nader tot Hem gekomen en hebben meer van Zijn wegen leren kennen. Wanneer wij Zijn geboden naleven en ons best doen, met onze zwakke krachten, die Hij kent en waarvan hij weet dat zij ontoereikend zijn om alles alleen te dragen, datgene zo goed mogelijk trachten te doen wat Hij zegt, is Hij gebonden. Hoe gebonden, tot wat gebonden? Om ons dan te zegenen, te helpen, te verlossen, kortom Zijn beloften te vervullen. Daar moeten wij nimmer aan twijfelen en wij zullen er ook nimmer aan twijfelen, mocht dat ooit zijn gebeurd, wanneer wij de beproevingen tot het einde geduldig doorstaan en niet zwichten voordat de Vader zegt: „Het is genoeg”.

Tot slot kom ik terug op de vraag die ik eerder stelde: „Doch hoe staat het daarmee (met ons uitzicht namelijk), wanneer ons een blik door een hemels venster wordt gegund?

Aan hen, die „De Vensters des Hemels” hebben gezien, werd die blik gegund. Of zij het beseften of niet: zij keken door die vensters en zagen God's handelwijze met Zijn kinderen.

Het uitzicht door de vensters van glas is maar beperkt; heeft men het voorrecht een blik door de vensters des hemels te slaan, dan kijkt men in de eeuwigheid.

Wij schrijven nu 1964; 65 jaar later, maar de Heiligen van St. George staan in de annalen van de Kerkgeschiedenis nog steeds te boek als de beste tiendenbetalers van de Kerk in de gehele wereld.

A.D.J.

Van de tafel van de Ringpresident

„Mormonen in Opmars”

Onder deze titel is thans een boekje verschenen over de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, haar leerstellingen en haar leden (in de wandeling dus „Mormonen” genoemd) waarmee de toch al ontzagwekkende hoeveelheid literatuur die er over de Kerk verschenen is weer eens met één werd uitgebreid.

Ditmaal is het een Gereformeerd predikant, Ds. H. J. Spier uit Rijswijk die, naar hij mij vertelde, in opdracht van zijn Kerkgenootschap, meent alle Christelijke Geloofsbelijders, de Mormonen daar zelf bij inbegrepen, te moeten waarschuwen tegen de wonderlijke leringen van deze Kerk, daarbij in het bijzonder benadrukkend dat de God die de Mormonen prediken, niet de God van de Bijbel is.

Het boekje begint met een constateren van de geweldige groei van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en van de grote ijver die door haar leden aan de dag wordt gelegd en knoopt hier de vraag: „Wat zit er achter?” aan vast. Aan het eind wordt de Mormonen aangeraden hun „Rijkdom, Tempels, Gouden platen, kostbare Indianen-pronk-kast (waar staat die?) en nog zo veel meer „los te laten op dat zij de Christus als hun enige Verlosser kunnen zien.”(!)

Is de schrijver er in geslaagd een

afdoend antwoord te geven op de vraag: „Wat zit er achter?” en heeft hij zonneklaar aangetoond dat de Mormonen het met hun „geloofsopvattingen” helemaal mis hebben?

De aandachtige lezer zal heel wat onderwerpen met betrekking tot de Kerk tegen komen. Vele bekende en belangrijke facetten van de Mormoonse levensbeschouwing worden aan een kritisch oordeel onderworpen, waarbij meestal een tegenargumentering aan de hand van bijbelse schriftuurplaatsen niet achterwege blijft. Ook de levenswandel van Joseph Smith wordt scherp belicht, speciaal in verband met de openbaring betreffende het meervoudig huwelijk. De schrijver laat zich echter bij het geven van feiten leiden door een documentatie uit zeer twijfelachtige bron, n.l. Fawn M. Brodie, een afvallige van de Kerk die zich in woord en geschrift op felle en in niet geringe mate zelfs infame wijze tegen de Kerk keert.

Het ligt niet in de bedoeling van dit artikeltje om op alle beweringen van ds. Spier in te gaan en deze te weerleggen aan de hand van de Heilige Schrift. Dit heeft geen zin, bovendien staan wij niet, zoals de dominee zegt, op gelijke grond omdat de schrijver hier, als spreekbuis van zijn Kerkgenootschap en van vele andere „Christe-

lijke denominaties” het beginsel van de hedendaagse openbaring niet alleen verwerpt doch zelfs belachelijk maakt. Alles wat in de moderne openbaringen naar voren komt en niet precies gelijklopend is aan de bijbelse schriftuur wordt verworpen als te zijn in tegenspraak met de bijbel. Deze „tegenspraken” worden aangetoond met verschillende bijbelteksten waarbij echter geheel andere uitspraken, die over het behandelde onderwerp in de bijbel te vinden zijn, worden genegeerd.

Waar in werkelijkheid het voor elk serieus en ONBEVOOROORDEELD onderzoeker onmogelijk is om een werkelijke tegenstrijdigheid in de oude en hedendaagse schriftuur aan te tonen, wordt in deze critiek een bewijsvoering van tegenstrijdigheid gebruikt die, zo we de schrijver hierop ernstig en stuk voor stuk van repliek zouden dienen, zich ogenblikkelijk tegen hem zou keren. Als we zijn redenering volgen, zou de gehele bijbel dan vol tegenstrijdigheden zitten. Een enkel voorbeeld moge dit illustreren:

In het hoofdstuk „God is een Mens” tracht de schrijver af te rekenen met de Mormoonse visie op onze Hemelse Vader als een Goddelijk **PERSOON**. Weliswaar noemt hij dan enkele bijbelteksten op die deze visie ondersteunen, doch zonder deze dan nader te verklaren veegt hij ze van de tafel met enige teksten waarin God wordt aangeduid als de „Onzienlijke”.

Het is begrijpelijk dat, van het standpunt van de schrijver uit gezien, de geïnspireerde bijbelvertaling van Joseph Smith bij hem geen genade vindt. Wat moeten we dan echter denken van de volgende „struikeling” over een vertalingskwestie: De dominee tracht de Mormoonse visie op het werk voor de doden om hals te brengen door o.m. te wijzen op een volgens hem onjuist gebruik van een opmerking van Petrus, te vinden in 1 Petrus 4 : 6. Ik moge hier de schrijver citeren:

„Want daartoe is ook **AAN DODEN** het evangelie gebracht . . . enz.”. De dominee zegt dan letterlijk: „Wie dit leest, lette goed op! Er staat niet dat het evangelie aan **DE** doden verkondigd is, maar aan doden. Het is ook gebeurd. Een voltooide handeling . . .” enz. Wanneer we nu echter de statenvertaling opslaan dan staat hier toch zeer duidelijk: „Want daartoe is ook aan **DE** doden het evangelie gebracht . . .” In de Engelse King James vertaling luidt het: „For this cause was the gospel preached also to them that are dead . . .” (letterlijk: aan hen die dood zijn).

En zo zouden we nog wel wat door kunnen gaan. Het zij hier nogmaals opgemerkt: Het ligt niet in de bedoeling een woordenduel, waarbij te pas en te onpas bijbelteksten worden aangehaald, aan te gaan. Bovengenoemde voorbeelden mogen slechts dienen om een inzicht te geven in de wijze van argumenteren in dit boekje en om duidelijk te laten zien hoe de huidige

Christelijke wereld de diepere zin van de woorden van Petrus ontgaat wanneer hij zegt: „... geen profetie der Schrift is *van eigen uitlegging*; want de profetie is voorheen niet voortgebracht door de wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods, door de Heilige Geest gedreven zijnde hebben ze gesproken.” (2 Petrus 1 : 20, 21)

De schrijver eindigt zijn geschrift met een merkwaardig gebaar: Hij looft een reis naar Bern uit voor diegene die aan de hand van bestaande manuscripten kan aantonen dat de lettertekens op de gouden platen van het Boek van Mormon inderdaad van Egyptische oorsprong zijn. Wij kunnen ons hier werkelijk in alle gemoede afvragen: „Wat is daar de zin van?” Er bestaan reeds historisch vastgestelde verklaringen dat de tekens, waarvan een *fascimilé* nog bestaat, inderdaad van de oorsprong zijn die zij pretenderen te zijn. De schrijver kan volstaan met dit *fascimilé* opnieuw aan het onpartijdig oordeel van een Egyptoloog voor te leggen en hij zal deze verklaring opnieuw verkrijgen.

„God weerspreekt zich zelf nimmer”. Dit constateert ook Ds. Spier. Met deze gedachte voor ogen rest ons dan nog slechts de vraag aan de schrijver: Hoe zit het nu met die profetieën omtrent afval en herstelling van het evangelie „in zijn volheid” in de Handelingen der Apostelen en de brieven van Paulus en met de openbaringen van Johannes omtrent het terugbrengen op aarde van dit Evan-

gelie? Zijn die dan reeds in vervulling gegaan, maar dan op een andere manier als Joseph Smith ons heeft geleerd? Zo ja, hoe en wanneer? Zo niet, wanneer en hoe moet die vervulling dan verwacht worden?

Zo gaat dan ook dit boekje zijn plaats innemen in de onafzienbare rij van geschriften die pogen aan te tonen dat de aanspraak van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen onjuist is. De bovengestelde vraag of dit in „Mormonen in Opmars” wel is gelukt kan wederom met „Nee” beantwoord worden. Ds. Spier tracht wijselijk niet een theorie te lanceren met een mogelijke verklaring van de persoon van Joseph Smith en van het Boek van Mormon. Het wordt ook wel lastig om nog weer een plausible verklaring te vinden, naast de vele pogingen die er reeds gedaan zijn en om daarbij de enige die er is, n.l. de ware, te omzeilen. Zolang de wereld het feit, dat de Heer wederom van de Hemel heeft gesproken, en daarmee heeft aangetoond dat zij „Zijn wegen zijn niet onze wegen” blijft verwerpen, zullen er pogingen gedaan worden om de „Opmars der Waarheid” te stuiten. Zij zullen ook even grondig als de vorige pogingen in die richting mislukken. Het enige effect dat Ds. Spier wel bereikt, is dat hij minstens zo veel belangstelling wekt voor het standpunt van de Mormonen („in opmars!”) als voor dat van hem en zijn Kerkgenootschap.

J.P.J.

Het Melchizedekse Priesterschap

Het Priesterschap en de Huisonderwijzer

Wij, die leven in een tijd van wonderbaarlijke groei van de Kerk, zijn ons nauwelijks bewust van één van de vele grote openbaringen, die in deze laatste dagen aan de Kerk werden gegeven. Voortdurend nemen wij de uitwerking van haar beginselen waar, doch wij verwonderen ons daarover niet meer; wij zijn er zo aan gewoon geraakt. Haar toepassing begon in Kirtland en duizenden werden er door geleid en ook heden ten dage worden vele, vele duizenden door die zelfde beginselen bestuurd.

Deze openbaring geeft de orde van de priesterschap aan; de verdeling in quorums, elk met zijn eigen taken en verantwoordelijkheden. Zij geeft tevens de orde van presidentschap aan, vanaf de President, die aan het hoofd van de Kerk staat tot aan de vader, die het hoofd van zijn gezin is. Zij verklaart de gehele orde van organisatie in ringen en wijken en de broederlijke orde van dienstbaarheid in quorumverband. Ook openbaart zij de wederzijdse betrekkingen van deze quorums, waardoor één ordelijk geheel wordt gevormd.

Het merkwaardige is nu, dat deze

openbaring niet te vinden is in een speciale afdeling van Leer en Verbonden, doch zij is te vinden in vele van de in dit boek verzamelde openbaringen, zoals het thema van een grote symphonie, welk thema de gehele symphonie door domineert, of zoals het patroon van een perzisch tapijt, dat onafscheidelijk in de schering en inslag is verweven.

Zekere gedeelten bevinden zich in de 20e afdeling, andere gedeelten in de afdelingen 84 en 88; de afdeling 107 bespreekt het bijna geheel en de afdeling 121 geeft de toepassing ervan. En zijn nog meer afdelingen die dit thema behandelen. Deze openbaring zouden wij een titel kunnen geven, en wel: „DE VERHOUDING VAN MENS TOT MENS ONDER LEIDING VAN HET PRIESTERSCHAP VAN GOD.”

Ons wordt geleerd, dat presidenten leiding geven aan de organisatie van leden, dat bisschoppen en gemeentepresidenten niet alleen presidenten maar dat zij ook de zorg hebben over het stoffelijke welzijn van het volk en dat de quorums hét antwoord zijn op de vraag naar

broederlijke omgang.

Door de gehele organisatie loopt, als een gouden draad, het thema van verwantschap: „... wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eierzucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit te oefenen ... vaarwel dan het Priesterschap of het gezag van die man ...”

„Door droevige ervaring hebben wij geleerd, dat het in de natuur en de neiging van bijna alle mensen ligt, dat, zodra zij enig gezag verkrijgen - zoals zij veronderstellen - ze onmiddellijk beginnen onrechtvaardige heerschappij uit te oefenen ...”

„Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde.”

„Door vriendelijkheid en zuivere kennis ...” L. & V. 121 : 37, 39, 41-42)

Thans staan wij op het punt om, in het kader van deze geweldige, ontzagwekkende en inspirerende openbaring van God's wil ten aanzien van ons allen, het thema onzer verwantschap opnieuw toe te passen.

Nu gaan wij beginnen een nieuwe accent te leggen op het oude principe dat wij onze broeders hoeders zijn.

Van de aanvang af stelde de Heer deze kwestie aan de orde door aan Kaïn te vragen, „Waar is uw broeder?”. Kaïn in zijn brandende be-

geerte naar de bezittingen van zijn broeder, ja zelfs met het bloed van Abel klevende aan zijn handen, gaf het onbeschaamde, eeuwen oude en geijkte antwoord van de goddeloze: „Ben ik mijn broeder's hoeder?” (Zie Gen. 4 : 9)

Ons wordt nu niet meer gevraagd, „waar is uw broeder?”, neen wij worden thans voor een feit gesteld, namelijk, „**HIER IS UW BROEDER**”. Er volgt dan een tweede feit. „**IEDER VAN ONS BEAAMT, DAT HIJ ZIJN BROEDER'S HOEDER IS**”.

Hebben wij niet veel met elkander gewerkt, met elkander vergaderd? Hebben wij niet telkens weer gevestigd met daarbij de gedachten aan onze broeders, die het niet zo breed hadden? Namen wij niet gezamenlijk van het Heilige Avondmaal? Ja, inderdaad: „**WIJ ZIJN ONZE BROEDERS HOEDERS**”. Toch is er nog één ding. Misschien lieten wij dit ongedaan en hadden wij dit wel moeten doen. Misschien hebben wij wel voor het lichamelijke voedsel van onze broeder gezorgd, **MAAR GAVEN WIJ OOK VOEDSEL VOOR ZIJN ZIEL?**

Nu, broeders, **HEDEN**, terwijl wij de aanstelling als huisonderwijzer aanvaardden, gaan wij marscherend voorwaarts teneinde zowel de ziel als het lichaam te voeden, aldus trachtende te helpen opdat onze broeder een volmaakt mens worde. Het is, zoals een hedendaagse apostel zeide, nu de tijd onze geleerden te sluiten en voorwaarts te gaan met onvermoeide ijver naar deze nieuwe fase in onze vooruitgang tot het eeuwige leven.

Laat een ieder van ons deze aanstelling met hart en ziel aanvaarden; een ieder van ons neme zijn broeder aan en zorg „met ongeveinsde liefde” voor zijn eeuwig welzijn. Dit doende zullen wij ons

hoogste ideaal bereiken. Wij zullen dan in ons eigen hart de ware betekenis planten van het tweede grote gebod: „GIJ ZULT UW NAASTE LIEFHEBBEN ALS U ZELF.” (Mark. 12 : 31)

C.G.S.

Een mijlpaal

Het opbouwen van een gebouw vergt niet alleen tijd maar ook geduld en doorzettingsvermogen.

En zo gaat het bij het tot stand brengen van elk onderdeel in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen eveneens.

Stap voor stap moet de Hollandse Ring-organisatie in al haar onderdelen groeien tot één volmaakt geheel.

Op 19 juli 1964 werd wederom zo'n mijlpaal bereikt en wel in de Zondagsschool.

Op deze dag n.l. werden de eerste officiële certificaten uitgereikt aan 12 leraren en leraressen van de Wijk Amsterdam Oost, terwijl naar wij hopen in september a.s. nogmaals 6 certificaten zullen worden overhandigd aan leerkrachten van Amsterdam West.

Onder de bekwame leiding van de Ring Teacher-trainster voor het district Noord, Zuster D. van Soest werd dit prachtig resultaat voor het jaar 1964 bereikt.

Voorwaar een historisch feit dat dan ook met een speciale dienst,

geheel op dit gebeuren ingesteld, gevierd werd in de Zondagsschool. Ons onvolprezen zendelingenkwartet de „Mormoonse Vier” verleende een hoogst gewaardeerde medewerking.

Wij wensen dan ook Zuster van Soest hierbij hartelijk geluk met het behaalde succes en zal de per 1 september a.s. beginnende nieuwe cursus zeker weer een succes opleveren.

Een woord van hulde is hier ook zeker op zijn plaats aan het adres van de Bisschop van Amsterdam

Uitreiking van het Certificat door Bisschop Stade an zuster Stade.

Uitreiking van het Certificaat door Ring Superintendent broeder Frölich aan de Ring Teacher-trainster zuster van Soest.

Uitreiking van het Certificaat door Ring-Superintendent broeder Frölich aan Bisschop Stade van de Wijk Amsterdam-Oost.

Oost, Broeder M. N. Stade, die met zijn vrouw niet achter wenste te blijven. Beiden hebben eveneens het brevet van bevoegdheid tot lesgeven behaald.

„Leiderschap” in de Kerk betekent „dienaarschap”. In de nabije toekomst zullen slechts zij die een voldoende (dat is minstens 20 van de 27 lessen) cursus hebben gevolgd en voorzien zijn van een Teacher-trainings-Certificaat, voor een klas mogen staan.

De lessen zijn buitengewoon interessant en zullen zij, die wel eens eerder voor een klas hebben gestaan, verstedd staan van de vele tekortkomingen die zij nog op het gebied van lesgeven bezitten.

In oktober 1964 zal ook voor het district Zuid eveneens een cursus

worden gehouden onder leiding van de Ring-Teacher-trainster Zuster D. Herder van het district midden. Wij hopen en vertrouwen, dat dit district dat de wijken Rotterdam Noord en Zuid, Dordrecht en Schiedam - Vlaardingen omvat, in concurrentie met district Noord niet zal achter blijven en vele ambtenaren en ambtenaressen van Priesterschap, Z.H.V.; O.O.V. en Jeugdwerk deze Zondagsschool Teacher-trainings cursus zullen te baat nemen om leraarstalenten te verkrijgen.

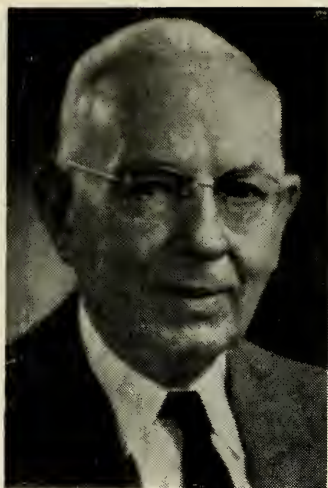
Veel succes deelnemers!

L. F. C. Frölich

Ring Zondagsschool Superintendent

Wanneer wij de toekomst tegenblikken met kalmte van geest, ongeacht wat deze zal brengen, met de zekerheid dat God de zaken der mensen bestuurt, laat ons dan en als personen en als gemeenschap, een voorbeeldige leven leiden.

President David O. McKay

DE VRAAG

van de maand

beantwoord door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalven

★

De lastering tegen de Heilige Geest

VRAAG: Wij hebben verschillende interpretaties van twee verklaringen in Leer & Verbonden, afd. 132 : 27.

Ten eerste: Wat wordt bedoeld met lastering tegen de Heilige Geest?

ANTWOORD: Voor een juist begrip zullen wij het vers aanhalen zoals het in de Leer & Verbonden staat:

De lastering tegen de Heilige Geest, die niet in de wereld, noch uit de wereld zal worden vergeven, bestaat hierin, dat gij moord begaat, waarin gij onschuldig bloed vergiet, en met Mijn dood instemt, nadat gij Mijn nieuw en eeuwig verbond hebt ontvangen, zegt de Here God; en hij, die deze wet niet onderhoudt, kan Mijn heerlijkheid geenszins ingaan, doch zal worden

uitgeworpen, zegt de Here. In Matthëus vinden wij de volgende, gelijksoortige, verklaring: Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal den mensen vergeven worden; maar de lastering tegen den Geest zal den mensen niet vergeven worden. En zo wie enig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar zo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstige. (Matth. 12 : 31-32.)

In Leer & Verbonden wordt ons verder gezegd:

Aldus zegt de Here aangaande allen, die Mijn macht kennen, en deelgenoten er van zijn gemaakt, en zich door de macht van de duivel lieten overwinnen, de waarheid

verloochenden en Mijn macht trotseerden - Zij zijn de zonen des verderfs, van wie Ik zeg, dat het voor hen beter ware geweest, dat zij nimmer waren geboren; want zij zijn vaten des toorns, gedoemd om met de duivel en zijn engelen de toorn Gods in eeuwigheid te ondergaan; aangaande wie Ik heb gezegd: Er is geen vergeving in deze wereld, noch in de toekomstige wereld, omdat zij de Heilige Geest hebben verloochend, na deze te hebben ontvangen, en de Eniggeboren Zoon des Vaders hebben verloochend en Hem voor zichzelf gekruisigd en openlijk te schande hebben gemaakt. (L. & V. 76 : 31-35).

Zij die zo streng worden gestraft, moeten eerst het getuigenis van het evangelie hebben en door de macht van de Heilige Geest weten dat Jezus de Christus is, God's Eniggeboren Zoon. Daarna, indien zij zondigen en zich openlijk en moedwillig tegen de waarheid keren en Christus verloochenen, stemmen zij met Zijn dood in en dat staat gelijk met Hem opnieuw kruisigen en met het vergieten van onschuldig bloed; Zij maken Hem openlijk te schande.

In Hebreëen staat dit geschreven: Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelse gaven gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, en gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw, en afvallig worden, die, zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekering, als welke zichzelf den Zoon van God wederom kruisigen en open-

lijk te schande maken. (Hebr. 6:4-6).

DE LASTERING TEGEN JEZUS CHRISTUS

Iemand die de gave des Heiligen Geestes niet heeft ontvangen en dus „de hemelse gave nooit gesmaakt heeft”, kan zich schuldig maken aan lastering tegen Christus en op bekering worden vergeven, maar het getuigenis door de Heilige Geest is zó groot, dat er geen vergeving is, indien hij zich tegen de Heer keert en Zijn werk bestrijdt. Het vergieten van onschuldig bloed betekent niet alleen een onschuldige het leven benemen, maar ook het trachten om God's woord te vernietigen en Christus openlijk te schande maken. Degenen die de waarheid hebben gekend en dan de met gezag beklede dienstknechten van Jezus Christus bestrijden, vechten ook tegen Hem, want zij die Zijn dienstknechten bestrijden, bestrijden ook Hem en zijn aldus schuldig aan Zijn bloed. Daarom redt Hij allen, behalve hen - zij moeten heengaan in eeuwigdurende straf, die eindeloze straf is, hetwelk eeuwige straf is, om met de duivel en zijn engelen in eeuwigheid te regeren, waar hun worm niet sterft, en het vuur niet wordt uitgeblust, hetgeen hun kwelling is - En niemand weet het einde, noch de plaats er van, noch hun kwelling; en evenmin werd het geopenbaard, noch is het geopenbaard, noch zal het worden geopenbaard aan de mens, behalve aan hen, die er deelgenoten van zullen worden gemaakt (L. & V. 76 : 44-46).

HET NIEUW EN EEUWIG VERBOND

VRAAG: Ten tweede: Wat wordt met het nieuw en eeuwig verbond bedoeld? betekent het tempelhuwelijk en verzegeling?

ANTWOORD: Het nieuw en eeuwig verbond is de volheid van het evangelie. (L. & V. 66 : 2). Het omvat „alle verbonden, overeenkomsten, verbintenissen, verplichtingen, eden, geloften, voltrekkingen, verenigingen of beloften”, die door de Heilige Geest der belofte op de leden der Kerk zijn verzegeld krachtens het gezag van de President van de Kerk, die de sleutelen draagt (L. & V. 132 : 7). De President van de Kerk heeft de sleutelen van het Melchizedekse Priesterschap. Hij verleent anderen bevoegdheden om de heilige verordeningen van het priesterschap te verrichten.

Het eeuwig huwelijk is *een* nieuw en eeuwig verbond. De doop is ook *een* nieuw en eeuwig verbond (Ibid. 132 : 22), en opneming in het priesterschap eveneens en ieder ander verbond is eeuwig en een deel van het nieuw en eeuwig verbond dat alle dingen omvat.

In Leer & Verbonden 132 spreekt de Heer over twee eeuwig durende verbonden en velen hebben die met elkander verward. Het eerste eeuwige verbond wordt in de verzen vier en vijf als volgt geopenbaard:

Want zie, Ik openbaar u een nieuw en eeuwig verbond; en indien gij u niet aan dat verbond onderwerpt, wordt gij

uitgeworpen, want niemand kan dit verbond verwerpen, en worden toegestaan in Mijn heerlijkheid in te gaan. Want allen, die een zegen uit Mijn handen willen ontvangen, moeten zich onderwerpen aan de wet, die voor deze zegen werd gesteld, en aan de voorwaarden ervan, zoals deze voor de grondlegging der wereld waren vastgesteld.

Met dit verbond wordt het huwelijksverbond bedoeld dat geopenbaard moest worden. Daarna spreekt de Heer over *het* nieuwe en eeuwig verbond, hetwelk is gehoorzaamheid, geloof in God, bekering van zonde en doop tot vergeving van zonden en het onderhouden van ieder gebod dat tot het plan van zaligheid behoort, want de Heer heeft gezegd:

En nu geef Ik u een gebod om uzelf in acht te nemen, en ijverig op de woorden des eeuwigen levens te letten. Want gij moet leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat. (Ibid. 84 : 43-44)

Ten tijde van de organisatie van de Kerk waren er sommigen die er zich bij aan wilden sluiten krachtens het feit dat zij eens door onderdompeling waren gedoopt, doch met een seclarische doop. De Heer zeide:

Ziet, Ik zeg u, dat Ik alle oude verbonden in deze aangelegenheid heb laten wegdoen; dit is een nieuw en eeuwigdurend verbond, namelijk hetgeen sinds den beginne was. Bijgevolg, ofschoon iemand honderd malen zou worden gedoopt, baat het hem niets,

want gij kunt de enge poort niet ingaan door de wet van Mozes, noch door uw doode werken. (L. & V. 22 : 1-2).

Hier spreekt de Heer dus van de doop als van *een* „nieuw en eeuwig verbond”.

In afdeling 132, verzen 6 en 7 echter spreekt de Heer van *het* nieuw en eeuwig verbond en verklaart in details wat het is. Daar spreekt Hij over een bepaald verbond dat „al-

le verbonden, overeenkomsten, verbintenissen, verplichtingen, eden, enz. die tot de zaligmaking en verhoging in het celestiale koninkrijk behoren, omvat.

Hier zien wij dus dat het eeuwig huwelijk niet *het* nieuw en eeuwig verbond is, doch een eeuwig verbond dat in het nieuw en eeuwig verbond dat alles insluit, is opgenomen.

Nieuws uit de Hollandse Ring

DE DERDE KWARTAAL RINGCONFERENTIE

15 en 16 augustus 1964

De derde ringconferentie van het jaar viel deze keer in het hartje van het vacantieseizoen en bovendien samen met de week van de tweede Tempelexcursie.

Het was dan ook niet te verwonderen dat de Leiders- en Leidstersvergaderingen op zaterdag 15 augustus minder bezocht werden dan gebruikelijk is. Desalniettemin kunnen diegenen die er wel waren op enige bijzondere opbouwende en leerrijke vergaderingen in het Haagse Kerkgebouw terugzien. Als gasten waren ditmaal aanwezig de broeders Frank C. Berg en Albert V. Stirling, vertegenwoordigend het Algemeen Priesterschap Comité voor respectievelijk het Huisonderwijs en het Zendingswerk; bovendien werken deze beide autoriteiten in het kader van het Kerkbouwprogramma in Europa: Broeder Stirling als geheel overzie-

ner voor Europa en broeder Berg als overziener van het Kerkbouw

President Schuldners vertaalt de toespraak van broeder Albert V. Stirling, Vertegenwoordiger Algemeen Priesterschap Comité voor Zendings werk.

President Verbeek vertaalt de toespraak van broeder Frank C. Berg, Vertegenwoordiger Algemeen Huis Onderwijs Comité.

Ring (en Zending) PATRIARCH broeder THIJS WINKEL, tijdens zijn afscheidswoord.

Comité voor het Duitse bouwgebied.

De zittingen op zondag van de conferentie in Rotterdam Noord werden nog verrassend goed bezocht; des ochtends waren bijna 500 leden en belangstellenden bijeenvergaderd.

Beide zittingen kenmerkten zich wederom, zoals steeds weer met vreugde ervaren mag worden, door een bijzonder hoog gestemde geest, waarin de boodschappen van beide bezoekende autoriteiten, die zowel des ochtends als des middags het woord voerden, zeer goed werden ontvangen.

In de middagvergadering werd nog

een kort afscheidswoord gesproken door de scheidende patriarch van de ring, broeder Thijs Winkel, waarna hij met een woord van grote dank voor de vele en voortreffelijke diensten aan de Kerk in ring en zending bewezen, werd ontheven van zijn taak als „practiserend” patriarch.

De vergaderingen werden gepresideerd door president J. Paul Jongkees.

Als tolken voor de beide bezoekende autoriteiten traden op de beide raadgevers in het ringpresidentchap, president Willem H. Verbeek en president Carel G. Schulders.

ACHAB EN JEZEBEL

door ELDER STERLING W. SILL

assistent van de Raad van Twaalven

Vaak hoort men zeggen dat achter ieder groot man een grote vrouw staat die voor zijn succes verantwoordelijk is, maar de geschiedenis vertelt van andere mannen, groot of anderszins, wier ondergang aan een vrouw was te wijten. Wij denken hierbij aan de dochter van Herodias, die eiste dat haar het hoofd van Johannes de Doper op een schotel gebracht werd. Een van Shakespeare's grootste tragedies heeft tot middelpunt Goneril en Regas, de zelfzuchtige dochters van Koning Lear, die meedogenloos op het hart van hun vader traptten. Het was het onheilig streven van Lady Macbeth dat haar echtgenoot bewoog een dolk in het hart van de slapende koning Duncan te stoten, toen hij als gast in hun woning vertoefde. Wij herinneren ons Lucretia wegens haar dolkstoot en Borgia om haar vergif, en de grote bijbelklassieken Simson en Delila kunnen we ook niet vergeten. Delila stelde alle pogingen en middelen in 't werk om achter het geheim van zijn kracht te komen en hem daarvan te beroven en haar grootste triomf bestond in het veroorzaken van Simson's blindheid, gevangenneming

en dood.

Menige vrouw is de voornaamste steun voor het succes van haar echtgenoot. Zij is de bron van zijn moed, geloof en ijver, waardoor hij tot rechtvaardige en hoge prestaties in staat is. Maar er zijn ook vrouwen die, als Delila, hun echtgenoten beroven van de sterkte die zij bezitten. Een van de echtparen die in de geschiedenis blijven voortleven vanwege het kwaad dat zij elkander en de maatschappij waarin zij leefden, aandeden, waren koning Achab en koningin Jezebel, van wie het oude Testament vertelt. Met de uitdrukking „louter goddeloosheid" zou dit echtpaar het best kunnen worden beschreven. Toch zijn zulke uitersten, zelfs in boosheid, soms op een of andere wijze fascinerend en kan men er lessen uit putten. Indien Achab en Jezebel geen uitersten waren, zouden zij zeker niets zijn geweest. De Bijbel zegt: „Achab deed nog meer, om den Heere, den God Israëls, tot toorn te verwekken, dan alle koningen van Israël, die vóór hem geweest waren." (1 Kon. 16 : 33). En wat een gezellin had Achab in Jezebel gevonden! Niet alleen dat haar naam de naam van haar echt-

genoot met kwaad besmeurde, maar die liet een duistere, godslasterlijke vlek op de annalen van Israëls geschiedenis achter tot aan het laatste hoofdstuk van het Nieuwe Testament toe. In het Boek der Openbaringen wordt de naam Jezebel als symbool van verdorvenheid en goddeloosheid. Tot op deze dag is zij het symbool van slechtheid zonder weerga.

Omri, de vader van Achab, was ook koning van Israël geweest. Hij stichtte het nationale capitol te Samaria. Om redenen van politiek, handel en nationale sterkte wensde Omri een bondgenootschap met de koning van Tyrus. Daarom moedigde hij zijn zoon Achab aan prinses Jezebel, de dochter van de koning van Tyrus, te trouwen. Het was onder de Semietische volken van die tijd gewoonte wanneer een bondgenootschap tussen twee landen werd gesloten, dat elk der deelhebbende naties de goden van de andere aannam. Maar Jezebel ging veel verder dan wat de gewoonte eiste. Zij nam honderden heidense priesters en profeten naar Israël mede en, door Achab gesteund, bewerkstelligde zij de invoering van de afgodendienst aan de Phoenicische goden in haar nieuwe vaderland. Een tijdlang dreigde Baäl, onder de leiding van Achab en Jezebel, Jehova als de God van Israël te verdringen.

Na de dood van Omri in 874 v.C. besteed Achab de troon van Israël en met Jezebel aan zijn zijde regeerde hij 22 jaar lang. En wat was dat voor een paar om over het beloofde land te regeren dat Jehova aan Abraham, Izak en Jakob had

gegeven! Achab en Jezebel zijn een treffend beeld van de ontarding waartoe één mens de andere en een geheel volk kan brengen.

Wij beseffen de problemen die zich soms voordoen, wanneer iemand huwt met een van een ander soort, maar hier zien wij het kwaad van een goddeloze invloed ten top geheven.

De namen Achab en Jezebel staan onder de mensen van de wereld bekend als Babylon onder de naties bekend is. Jezus koos de naam Babylon als symbool voor het verdorven Rome, voor het afvallige Jeruzalem en voor het ganse rijk van Satan. Overal waar de mensen zich met hart en ziel vijandig tegenover het koninkrijk van God stellen, daar is Babylon en daar zijn Achab en Jezebel. In haar naar corruptie riekend hof besliste Jezebel dat de eredienst van Jehova moest eindigen en alle profeten van Jehova ter dood moesten worden gebracht. Dit werd gedeeltelijk volbracht, en Achab bouwde tempels voor de afgoden die Jezebel uit haar geboorteland had meegebracht om hun plaats in te nemen.

Wat van Achab wordt vermeld, is een aanwijzing dat hij in sommige opzichten uiterst bekwaam was en indien hij een rechtvaardiger leven had geleid, zou hij misschien een groot koning zijn geweest. Uit het standpunt van het priesterschap bezien was hij echter een zeer slecht mens en een nog slechter vorst. Het ergste ongeluk in zijn leven was wel zijn huwelijk met de slechte prinses van Tyrus. Meer dan enige andere gebeurtenis dreigde dit hu-

welijk de ondergang van het gehele koninkrijk Israël te veroorzaken en bracht die ook gedeeltelijk teweeg. Jezebel zelf was sterk en wreed en moedigde Achab tot het doen van allerlei kwaad aan. Haar geschil met de vurige, oude profeet Elia duurde een zeer lange tijd, totdat

God tenslotte door hem het einde van hun dynastie voorzegde en de dood van dit goddeloze paar. Moge God ons helpen van goede voorbeelden te leren en de lessen voor de goddelozen te begrijpen, opdat iedere ervaring ons leven op een hoger peil brengt.

ZONNEHOEK

De Heer beproeft Abraham

DOOR EMMA MARR PETERSEN

De Heer beproeft vaak Zijn dienstknechten om hun geloof en toewijding voor Hem op de proef te stellen. Dit deed Hij ook met Abraham.

Grote vreugde vulde de harten van Abraham en Sara na de geboorte van Izak. De kleine jongen groeide voorspoedig op en werd de trots van hun hart. Zij waren rijke mensen en hadden grote bezittingen in goud, zilver en vee. Maar hun kostbaarste bezit was de kleine Izak. Terwijl hij van dag tot dag

groter werd, waakten zij bijna met aanbidding over hem.

Maar was Izak zijn vader zó dierbaar, dat Abraham de Heer zou vergeten door al zijn belangstelling op de kleine jongen te concentreren? Zou zijn zoon hem zó in beslag nemen, dat Abraham vergeten zou de Heer te dienen, die hem deze zoon gegeven had? De Heer besloot hem op de proef te stellen.

Evenals Adam, Noach en anderen vóór hem hadden gedaan, bouwde

Abraham altaren en offerde daarop brandoffers voor God. Op zekere dag schrok hij erg, toen hij de Heer hoorde zeggen: „Neem nu uw zoon, uw enige, die gij lieft, Izak, en ga heen naar het land Moria, en offer hem aldaar tot een brandoffer, op één van de bergen, die Ik u zeggen zal.”

Wat zei God daar? Izak offeren en niet een lam? Hoe graag zou hij niet één, maar vele van zijn bezittingen hebben geofferd, ja, zelfs alles wat hij had. Maar de Heer vroeg Izak. Hoe kon Abraham de Heer dit keer gehoorzamen? Hij hield zo erg veel van de jongen. Hij zou liever zelf gestorven zijn dan dat zijn zoon dit lot moest ondergaan.

Toen herinnerde hij zich de beloften, die de Heer hem had gedaan. Als hij Izak offerde, hoe konden deze beloften dan ooit worden vervuld? Zouden zijn nakomelingen niet even talrijk zijn als de sterren aan de hemel?

Abraham twijfelde niet. Hij had met God gewandeld en gesproken. Hij had in de hemelen gekeken en Zijn scheppingen aanschouwd. Hij kende Zijn macht en wijsheid. Abraham kon niet aan God twijfelen. Wat de Heer hem beval, zou hij doen, zelfs Izak op een altaar offeren.

Met een zwaar hart stond Abraham de volgende morgen op en maakte zijn slapende zoon wakker, terwijl hij hem vroeg met hem op een driedaagse reis mee te gaan. Maar hoe kon Abraham dit aan Sara uitleggen?

Zijn hart zonk hem bijna in de schoenen bij de gedachte, dat hij

haar zo'n pijn moest doen.

Met nog twee jonge mannen, die hem zouden helpen, begon Abraham de reis met Izak aan zijn zijde. Zij sprokelden hout voor het offervuur en laadden dit op de muilieren. Na een reis van drie dagen zagen zij de bergen, waarop zij hun altaar moesten bouwen en hun brandoffer offeren.

Met een bedroefd gezicht keerde Abraham zich tot de jongemannen, die hen hadden vergezeld en zeide: „Blijven jullie hier en ik en de jongen zullen daar heengaan om te aanbidden.”

Abraham nam het hout voor het altaarvuur van de rug van de ezel en legde het op de schouders van Izak. Hij moest het hout voor zijn eigen begrafenis-vuur zelf dragen. Abraham droeg in de éne hand een scherp mes om het offer toe te bereiden en in de andere hand hield hij een blik met brandend houtskool om het vuur mee aan te maken. De twee - vader en zoon - gingen samen weg.

Toen zij zo voortgingen, zei kleine Izak: „Vader”. En Abraham zeide: „Ja, mijn zoon.” De jongen vervolgde: „We hebben vuur en we hebben hout, maar waar is het lam, dat tot brandoffer moet dienen?”

Met diepe ontroering antwoordde Abraham: „Mijn zoon, God zal Zelf voor een lam als brandoffer zorgen.”

Toen zij bij de plaats aankwamen, die God hun had aangewezen, bouwde Abraham het altaar. Met de hulp van kleine Izak legde hij het hout, dat de jongen had gedragen, er op. De jongen bleef

maar vragen. Waar was het offerlam? De vader antwoordde door de verbaasde jongen met touwen vast te binden en hem op het altaar te leggen. Terwijl zijn hart brak boog Abraham zich naar voren om het mes te pakken, dat hij meegebracht had, en hij stond op het punt om het angstige kind te doden.

De Heer had genoeg gezien. Abraham had de beproeving doorstaan. Hij hoefde niet verder te gaan. Een engel riep tot hem van de hemel. Op hetzelfde ogenblik, dat Abraham zijn hand ophief om het kind te slachten, zei de hemelse boodschapper: „Abraham, Abraham, strek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets; want nu weet Ik, dat gij godvrezend zijt, en uw zoon, uw enige, van Mij niet hebt onthouden.”

Welk een vreugde vervulde Abra-

ham's ziel. Hij had de grote beproeving doorstaan en God had hem zijn zoon ongedeerd teruggegeven. Wederom sprak de engel en hernieuwde de belofte van een groot nageslacht voor Abraham, terwijl hij er aan toevoegde: „en in uw zaad zullen gezegend worden alle volkeren der aarde omdat gij aan mijn stem gehoorzaam geweest zijt.”

Opkijkende zag Abraham een ram in het struikgewas. Nadat hij zijn blijde zoon had losgemaakt, ving hij de ram en offerde die als brandoffer. De Heer zegende Abraham overvloedig voor zijn toewijding. Hij werd bekend als de Vader van de Getrouwen. Alle stammen van Israël werden zijn nakomelingen, en Jezus Christus, de Zoon van God, werd uit zijn geslacht geboren.

Onze Vader in de Hemel verricht al Zijn werken - de schepping van werelden, de verlossing van werelden - door de macht van het eeuwige priesterschap. En geen man op aarde, van de dagen van Adam af tot op deze tijd, heeft ooit de macht gehad in welke verordening voor het leven en de zaligheid te bedienen, dan alleen door de macht van het heilige Priesterschap. Gij zult zien dat dit het geval is in de ganse geschiedenis van de profeten van God.

President Wilford Woodruff

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING en de hollandsse ring

GEDOOPT

AMERSFOORT

Meijer, Carla Atty; 6 augustus 1964

ANTWERPEN

van Steerteghem, Hans Egbert Ludwig; 5 juni 1964

van Steerteghem-van den Bosch, Heidemarie Margarethe; 5 juni 1964

APELDOORN

Bark, Maria Theresia Margrieta; 31 juli 1964

Storm, Martinus; 27 juni 1964

ZEIST

Houkema, Désiréé Henriëtte; 31 juli 1964

Schuringa, Hindrika Harmanna Albertine Aaltje; 31 juli 1964

Schuringa, Lammigien Gezina; 31 juli 1964

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM WEST

van Doorn-Pleijster, Antonia; 4 augustus 1964

HILVERSUM

Carolus, Paulus Theodorus; 2 juli 1964

VERHOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

ANTWERPEN

Tuffin, George Pieter; 9 augustus 1964 tot Priester

APELDOORN

Zonnenberg, Johan Willem Heinrich; 26 juli 1964 tot diaken

ARNHEM

Elderman, Hendrik; 12 juli 1964 tot ouderling

Gieling, Johan Gerard; 23 augustus 1964 tot Priester

ENSCHEDÉ

Blijstra, Arthur Rienk Eduard; 2 augustus 1964 tot leraar

HEERLEN

Bosch, Cornelis; 24 juli 1964 tot diaken

Naumann, Jan Richard; 9 augustus 1964 tot leraar

Rudolph, Merco Tommy; 24 juli 1964 tot diaken

Rudolph, Siegfried Marcel; 24 juli 1964 tot diaken

INGEZEGEND

APELDOORN

van Egmond, Jan Dirk; 7 juni 1964

DELFT

Schenkels, Caroline; 3 mei 1964

ENSCHEDÉ

Mackenzie, Frank Eduard; 2 augustus 1964

OVERLEDEN

ARNHEM

Kramer, Gijsbertus; 23 augustus 1964

EDE

Ederveen, Jacob; 10 juli 1964

MUTATIES IN DE HOLLANDSE RING

16 augustus 1964. Verhoogd tot Hoge Priester en aangesteld als lid van de Hoge Raad: Adriaan Leydsman uit Dordrecht

Verhoogd tot Ouderling:

J. Cornelis Baaij uit Amsterdam-West

Cornelis Schippers uit Hilversum

Aangesteld als leden in het Ring-Zondagsschoolbestuur, speciaal belast met de opleiding van leraren en leraressen:

Dorothea van Soest uit Amsterdam-Oost

Siegfried Herder uit Den Haag

Ontslagen resp. als 1ste en 2de Raadgeefster in het Ring-Jeugdwerkpresidentschap:

Liesbeth M. Ottevanger uit Schiedam (vertrokken naar Amerika)

Ali Schild-Nijenhuis uit Rotterdam-Zuid

Aangesteld als 1ste Raadgeefster van zuster Annie v. d. Bergen in het Ring-Jeugdwerkpresidentschap:

Willemina Wedemeyer uit Dordrecht

Ontslagen als lid van het Ring-Jeugdwerkbestuur:

Wilhelmina J. Thomssen uit Den Haag (vertrokken naar Amerika)

Aangesteld als secretaresse van zuster Alexandrina A. de Bruin in het Jonge Vrouwen O.O.V. Ringpresidentschap:

Blanche B. Day uit Amsterdam-Oost

Aangesteld als kerkbouwer:

Leendert Willemztein uit Schiedam-Vlaardingén

30 augustus: Ontslagen als 2de Raadgever in de Bisschap Rotterdam-Noord:

Pieter Terrehorst

Aangesteld als 2de Raadgever van Bisschop Ch. D. Sigmond in de Bisschap Rotterdam-Noord:

Johan T. Wiessenhaan

OVERGEPLAATST

Anderson, Howard; van Leeuwarden naar Hilversum
Brown, Ronald; van Hilversum naar Leeuwarden
Beekhuizen, Willy; van Hoofdkantoor naar Bussum
Reiter, Anna Marie; van Bussum naar Hoofdkantoor
Kikkert, Irene; van Arnhem naar Apeldoorn
Siekman, Rigdje; van Arnhem naar Apeldoorn
Mooy, Gerrie; van Amersfoort naar Amsterdam Oost
Miner, Lewis; van Amsterdam Oost naar Amersfoort
Zylstra, Albert; van Den Haag naar Amsterdam West
Schut, Jan; van Den Haag naar Hoofdkantoor
Anderson, Thomas; van Hoofdkantoor naar Rotterdam Zuid
Barker, Paul; van Rotterdam Zuid naar Noord Zone
Jeppsen, Bryce; van Amsterdam Oost naar Utrecht
Dicus, Kenneth N.; van Zendingsschool naar Den Haag
van Domburg, Johannes C.; van Zendingsschool naar Den Haag

AANGEKOMEN

Dicus, Kenneth; van Las Vegas, Nevada
van Domburg,, Joannes; van Salt Lake City. Utah

K. Dicus

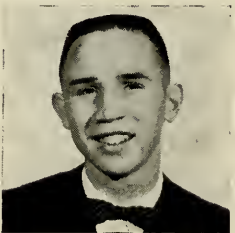

J. van Domburg

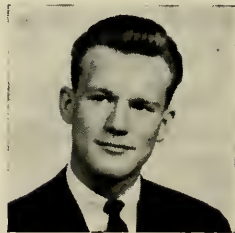
VERTROKKEN

Coppin, David Frank; aangekomen 13 februari 1962, vertrokken 13 augustus 1964.
Werkzaam geweest: Schiedam, Gent, Den Helder, Alkmaar, Antwerpen,
Amsterdam, Noord zone.

DE Hart, Wilford Pete; aangekomen 13 februari 1962, vertrokken 13 augustus 1964.
Werkzaam geweest: Groningen, Amsterdam, Apeldoorn, Haarlem, Brussel,
Enschede, Utrecht.

D. F. Coppin

W. P. DeHart